



### ***Evoè! (Les bacants i Bacus), 2020***

La fotògrafa Lurdes R. Basolí reinterpreta el mite de Bacus (Dionís per als grecs) inspirant-se en un bust romà del segle II trobat a Granollers el 2005. El punt de partida de Basolí és aquell moment de la història antiga en què a Dionís no se li havia atorgat cap definició de gènere. D'aquesta manera, Bacus està representat en aquesta imatge per una persona andrògina, amb la idea que l'espectador no hi pugui reconèixer un *ell* o una *ella* corresponent a l'estructura binària actual.

L'escenografia creada per a la realització de la fotografia, feta el dia 7 de març del 2020 al mateix Museu de Granollers, s'inspira en *Les Bacants* d'Eurípides. Quan Àgave, la mare de Penteu, surt de l'èxtasi dionisiàc i s'adona que ella mateixa, amb les seves pròpies mans, ha matat el seu fill amb l'ajuda de les bacants, sent un dolorós penediment. En la versió creada per a l'ocasió, l'artista proposa un desenllaç sense penediment (sense tragèdia, per tant) i la mort a Penteu simbolitza la fi d'un patriarcat que ha oprimit durant segles aquestes dones, que avui reencarnen les bacants tot cridant "Evoè!".

L'acció que es desenvolupa davant la càmera està protagonitzada per dones, majoritàriament migrants, que es dediquen a la cura de la llar i de les persones vulnerables. Durant l'acció, en part dirigida i en part espontània, interaccionen amb un déu Bacus sense definició de gènere que es barreja entre elles sense jerarquia aparent.

L'"actualització" del mite conté d'aquesta manera una intenció política. Les models ocasionals són dones amb cossos no canònics, sovint invisibilitzats per una societat que no reconeix la tasca que desenvolupen i que és precisament la base del nostre sistema productiu. Constitueixen una comunitat que sol romandre al marge dels espais de cultura i de construcció de l'ideal de bellesa. Aquest intent de reconeixement i homenatge a les dones que han tingut cura de la vida de l'artista i de les seves àvies s'articula doblement, en tant que habitaran el museu dues vegades: durant la sessió fotogràfica dins el museu i en romandre a les seves parets en qualitat de fons artístic.

L'estètica escollida té elements de la pintura barroca, amb una il·luminació que tendeix al clarobscur per reforçar la idea de representació clàssica d'un mite que demana l'observació atenta de l'espectador per reconèixer els cossos i símbols actuals, que aniran desvelant la voluntat de reconstrucció de l'imaginari relacionat amb les bacants.

Segons Esther Ferrer, "l'interessant de la *performance* és l'experiència pròpia en fer-la" i "el moviment del nostre cos ens pertany". L'acció performàtica, que es va desenvolupar tot just uns quants dies abans del confinament general, va ser en un inici dirigida per la coreògrafa i després va esdevenir espontània, convertint-se, amb l'ajuda del vi, en una autèntica bacanal. Aquest procés, que podria ser més rellevant que el resultat mateix, es va gravar en vídeo i una edició de la vivència acompanyarà permanentment l'obra com a part necessària per a comprendre aquesta reescriptura de la representació del mite de Bacus i les bacants.